View the original article

ДОНБАС

177 днів на позиціях і 38 вбитих солдатів РФ: історія піхотинця, Героя України

Ярослав Кречко Донбас.Реалії

23 листопада 2026, 06:30

Роман Монгольд, військовослужбовець 57 ОМПБр ЗСУ

Роман Монгольд – військовослужбовець 57 окремої мотопіхотної бригади ЗСУ. Протягом 177 днів він безперервно перебував на бойових позиціях у Вовчанську і, за даними командування, у стрілецьких боях знищив 38 російських штурмовиків. В інтерв'ю Донбас Реалії (проєкт Радіо Свобода) Монгольд розповідає про запеклі бої, смерть побратимів і власний порятунок.

23 березня 2025 року стало початком довгого і складного шляху Романа Монгольда у місті Вовчанськ. У цей день військовослужбовець із символічним позивним «Рохан», на честь королівства з «Володаря Перснів», вирушив на бойові позиції.

«Страшно всім. Страх – це природно. День виїзду, звісно, пам'ятаю. Як завжди, воно виходить спонтанно. Обирається погода підходяща, щоб менше дронів літало. Підготувалися, підігнали спорядження, спакували рюкзаки, вивчили маршрут і бойове завдання», – розповідає Роман.

У той час українські позиції були розташовані у Вовчанську за річкою Вовча в районі дев'ятиповерхової забудови.

«Для того, щоб зайти з цього берегу, треба було пройти кілометр відкритого поля. І потім ще річка. Так, вона не глибока, але за рахунок того, що розбиті мости, там дуже тривалий перехід», – розповідає офіцер 57 ОМПБр із позивним «Сенсей».

На той час він виконував роль старшого з управління боєм на КСП батальйону. Роман згадує, що загалом захід на позиції тривав три дні.

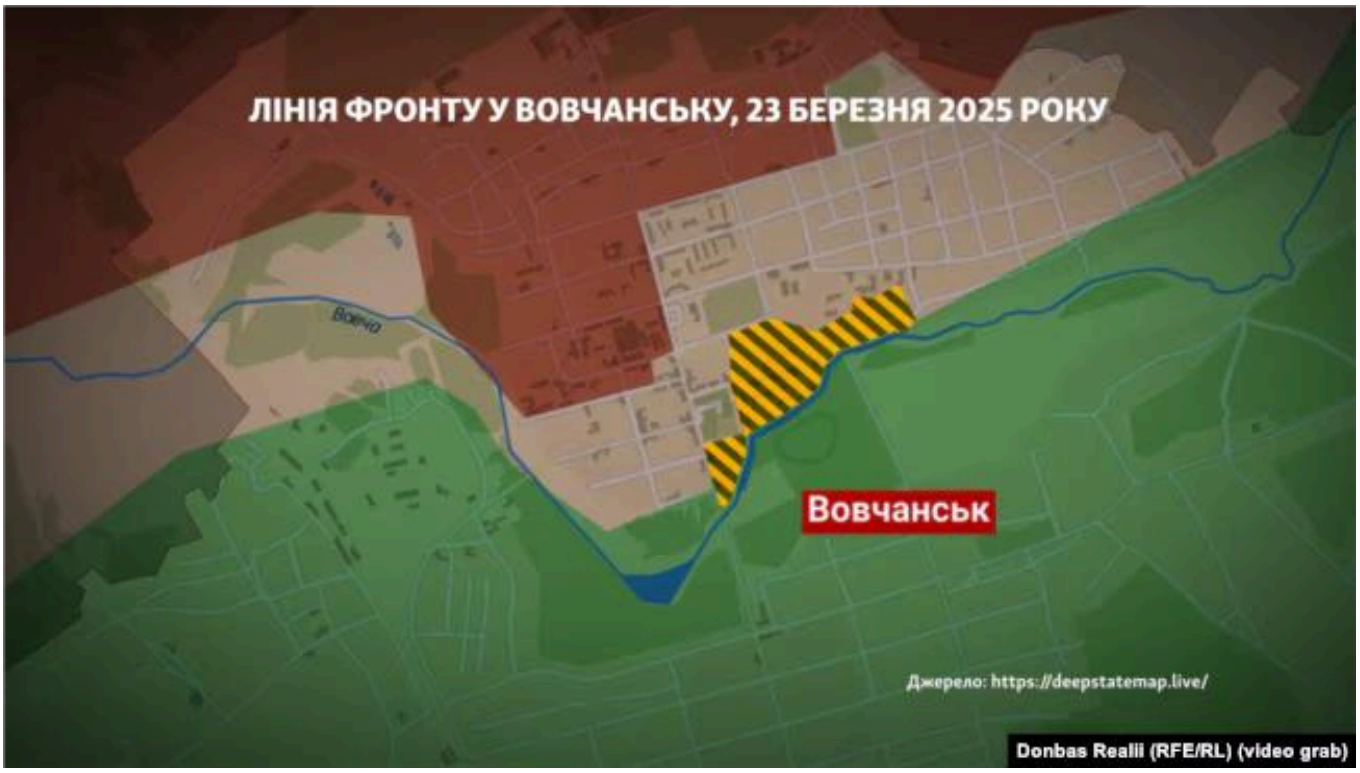

Лінія фронту у Вовчанську навесні 2025 року і район дев'ятиповерхової забудови, де були позиції ЗСУ

«Найскладніше було перейти річку. І до річки відрізок до заправки, він найбільше прострілювався з міномети і ствольної артилерії», – каже «Рохан» і зазначає, що саме біля АЗС противник помітив їхню групу.

«Мене цілий день fpv-дронами і скидами розбирали. Але вони не знали, в яку я забіг кімнату. Мені пощастило», – зауважує боєць. Роман там переночував і зрештою наступного дня продовжив свій шлях з побратимом.

«Він зайшов доволі спокійно. Все виважено зробив. Сів на позицію, а далі просто була піхотна мясорубка», – згадує «Сенсей».

Перші дні на бойовій позиції

«Я зайшов і побачив руїни. Від багатоповерхівок залишився де-не-де тільки перший поверх. Я зайшов на таку позицію, в якій зверху було вже потріскане бетонне перекриття. Один нормальний прихід і засипає. Дірки в стелі, вікон ніде немає. В підвалі також бетонне перекриття було потріскане», – зазначає військовий.

Панорама багатоповерхової забудови, де тримав оборону Роман

Роман каже, що тоді вони з побратимом Жорою з підручних матеріалів почали укріплювати позицію, але не встигли все збудувати. 3 квітня, на день народження Романа, ударили декілька дронів і вони опинилися у підвалі під завалами.

> **“ Ми з підвалу дві з половиною доби розкопувалися**

«Ми з підвалу дві з половиною доби розкопувалися. Зверху усі поверхи були складені на нашій «СПешці» (*спостережному пункті – ред.*). Вирішили

Роман Монгольд

пробивати стіни через підвал по довжині будинку. Знайшли зубила в підвалі. Молотка не було, було чавунне коліно від раковини. І замість молотка оці стіни з силікатної цегли ми проламували, робили отвори.

І так ми знайшли замуроване вікно в куті будинку, яке змогли також розібрати. Я старався себе переконувати, щоб не здаватися, що так чи інакше ми вихід мусимо знайти. Жору на той момент час від часу в паніку кидало, він змучився, падав. Кажу: не загоняй себе, бо він себе загоняв. Стіни так довбав, аж руки в нього тремтіли. Відпочивали, працювали і один одного заспокоювали», – згадує Роман.

Зустріч з російськими штурмовиками

Після порятунку «Рохан» потрапив на іншу позицію і саме там відбулися перші стрілецькі бої. Це був кінець квітня-початок травня. Після кількох невдалих штурмів російські військовослужбовці вирішили підірвати позицію Романа за допомогою протитанкової міни.

> **“ Цілий день навколо літав дрон**
>
> Роман Монгольд

«Зранку забрали посилку і, мабуть, нас спалили. Ми почули, що щось впало і хтось побіг. Ми забігли в кімнату, заховалися за колону, вона вибухнула, нам трохи вхід закрила. Ми всі були цілі. Цілий день навколо літав дрон ворога, заглядав, чи є хтось живий чи ні. Ми не виходили. Були на зв'язку, але не виходили, себе не показували», – згадує Роман.

Згодом українські військовослужбовці покинули район багатоповерхівок і перейшли на Вовчанський агрегатний завод.

«Я потрапив на «Зірку» (*назва позиції – ред.*), на сам перед заводу. Вся піхота ворога, що заходила на завод, проходила повз мене. На початку бувало таке, що пропускали, не встигали їх зупиняти. Вони ззаду накопичувались і починали штурмувати. Тоді ми зрозуміли, що пускати їх не можна. Робили усілякі укріплення і бійнички, щоб прострілювались з усіх боків», – розповідає Роман.

А «Сенсей» згадує, що тоді тактика російських військовослужбовців відрізнялася від теперішньої. Якщо зараз вони здебільшого намагаються непомітно інфільтруватися крізь українські бойові порядки, не вступаючи в бій, то тоді у Вовчанську штурмували по-справжньому.

“

> **Забрали майже тисячу двохсотих підтверджених двохсотих у ворога**
>
> «Сенсей»

«Клаптик землі загальною площею 0,1 квадратного кілометра наш батальйон тримав 13 місяців. За цей час забрали майже тисячу підтверджених двохсотих у ворога. За рахунок того, що в тому числі Роман зробив, ми виграли достатньо багато часу і достатньо виснажили піхоту ворога», – розповідає «Сенсей».

Під завалами і статус зниклого без вісти

Штурмуючи позицію «Рохана», російські солдати вчергове підірвали протитанкову міну. Роман втратив зв’язок з командуванням і декілька днів вважався зниклим безвісти.

> **Встиг крикнути хлопцям: ховайтеся**
>
> Роман Монгольд

«Це було 8 серпня. Я залишився на горі, бо почув, що до нас хтось біжить. Я встиг крикнути хлопцям: ховайтеся! Сам відбіг далі за три стінки. Вона вибухнула, хлопців засипало. Зв'язку в нас не було, засипало всі радіостанції.

Потім я забіг до хлопців назад, відкопав їх трохи і сказав вилазити, тому що сидіти не варіант. Зараз прилетять fpv і розберуть їх. Мене хлопці слухати не хотіли. Я вже перебіг в інше місце, їм і скиди робили, і fpv залітали. Але вони були живі», – згадує Роман.

Але за декілька годин російські військовослужбовці підірвали ще одну протитанкову міну. «Рохан» перейшов на іншу позицію, звідки зміг зв'язатися з командуванням.

«Це складно описати. З одного боку, ти радієш, що твій боєць живий. З іншого, ти розумієш, скільки йому ще належить пережити до того часу, поки ти зможеш його забрати. Цю радість блокує відчуття, що йому буде дуже не солодко.

У перші два роки війни, наприклад, піхотинець зник зі зв'язку, через день вийшов, і ти його зразу забрав. І ти такий радий, що він живий і ти зміг його забрати. Він подзвонив своїм рідним, все класно. А тут взагалі інша ситуація», – каже «Сенсей».

«Сенсей», офіцер 57 ОМПБр

«Коли виходив, все навколо вибухало»

До моменту, коли Роман зміг подзвонити дружині залишалося ще півтора місяці. Майже весь цей час «Рохан» провів на позиції з військовослужбовцем на позивний «Гриб», з яким її і облаштовував.

> **«Гриб» через два тижні помер у мене на руках**
>
> Роман Монгольд

«Через пару днів «Гриб» вибігає по посилку. І к**ап рикошетом йому в коліно заганяє кулю. Я його відтягнув, наклав турнікет, але не було як його вивезти. Нога пошкоджена, ще й річку перейти... Через два тижні він помер у мене на руках. Я за ним доглядав. Останні дні він вже і їсти не міг. Я його годував. Дуже страшно було», – каже Роман.

Із Вовчанська він вийшов у шоломі «Гриба» і з його автоматом. Свій залишився під завалами після вже згаданого підриву протитанкової міни. На бойових позиціях у Вовчанську Роман Монгольд перебував з 23 березня по 15 вересня 2025 року. Вийти з міста було ще складніше, ніж зайти в нього пів року раніше.

«З місця виходу до проміжної точки було 650 метрів і на тих 650 метрах якраз була річка. Цей весь відрізок повністю був пристріляний мінометкою, АГС. Я коли виходив, все навколо вибухало. Біля мене АГС за метр чи за півтора вибухнув, оглушив мене.

Я ще швидше почав бігти, хоч був уже мокрий, повністю в болоті з тої річки, ледве в ній не потонув, у броні перепливав. Забіг до тої хатини, і не вірив, що я туди потрапив. Сміятися почав», – згадує Роман. Провідник прийшов за ним увечері і далі дорога була вже легшою.

> **“ Так приємно було у траві полежати**
>
> Роман Монгольд

«Ми побігли. Ховались під кущами, так приємно було у траві полежати. Пів року в руїнах тільки жили. Вийшов з бородою, заросший, худий. Але оптимістичний, ще сміявся. Медики оглядали мене з усіх сторін. Каже: як на тобі ні одної царапини? Кажу: хлопці, за стільки часу вже все позаживало, як на собаці», – розповідає боєць.

Після цього Роман зателефонував дружині і згодом поїхав у відпустку.

Роман Монгольд після 177 днів перебування на позиціях, фото з особистого архіву

> **Він вбив особисто 38 піхотинців**
>
> «Сенсей»

«Він був дуже радий. Але потім, коли повернувся, було видно, як на нього це все впливає. Як вплинули на нього втрати людей, які з ним були на позиціях. Як

впливає те, скільки він ворогів вбив. Він особисто зі стрілецької зброї за весь цей період вбив 38 піхотинців.

І попри те, що це наш обов'язок, це все одно впливає на твій стан. Це те, чим ми і відрізняємося від росіян. Я скажу це за дуже багатьох своїх піхотинців, не тільки за Романа. Наші піхотниці кожен цей випадок тримають у голові як щось неправильне. В них немає від цього радості, вони не кічаться цим, не ходять і не розказують, що я тут стільки їх завалив. Ні. Зазвичай він зробив свою роботу, він вийшов і воліє про це не згадувати взагалі», – каже «Сенсей».

30 липня 2026 року Роман Монгольд отримав звання Героя України. Він продовжує службу у своєму рідному батальйоні, навчає новобранців і передає їм свій досвід.

View the media content

ДИВІТЬСЯ ТАКОЖ:

«Рекорд – 85 цілей за добу». Комбриг 23-ї бригади про оборону Запоріжжя і атаки дронів РФ

ДИВІТЬСЯ ТАКОЖ:

«Де я? Не вірю, що ми вийшли». Як впливає на бійців тривале перебування на позиції: три історії

ДИВІТЬСЯ ТАКОЖ:

«Ще стільки радості не відчував!». Як бійці повернулися з позиції, яку тримали майже 50 днів

Ярослав Кречко

Кореспондент та ведучий телепроєкту «Донбас.Реалії». У редакції Радіо Свобода – з 2017 року. Закінчив факультет журналістики Львівського національного університету імені Івана Франка. У телевізійній журналістиці – з 2007 року. Спочатку працював у Львові, з 2011 року – у Києві. З літа 2014 року висвітлюю події на Донбасі.

Донбас.Реалії

Донбас.Реалії – проєкт для Донбасу та про Донбас по обидва боки лінії розмежування. З 2014 року ми створюємо та добуваємо унікальний контент – ексклюзиви з окупованих міст і лінії фронту, відео й фото, мультимедійні репортажі, розслідування, радіо та телепрограми.

У соцмережах:

– Facebook

– Telegram

– Instagram

– Twitter

– Телепроєкт Донбас Реалії на YouTube

– Радіо Донбас Реалії на YouTube

Україна | Суспільство | Війна | Донбас

© Радіо Свобода, 2026 | Усі права застережено.